

Cứ mỗi độ thu sang, từng nhịp trống trường lại vang lên, vang lên thiết tha như một lời mời gọi, như thôi thúc tập thể các thầy cô giáo bước vào một năm học mới với bao hăng say và lòng nhiệt huyết. Trường THCS Thạch Bàn nằm trên con đường Cổ Linh to rộng, ngôi trường lấp ló trong những hàng cây cổ thụ song vẫn phô được vẻ khang trang, sạch đẹp. Nơi đây có đội ngũ giáo viên trẻ trung, năng động và đầy lòng nhiệt huyết. Một trong số đó phải kể đến là cô giáo Lê Hồng Nhung – gv giảng dạy bộ môn Địa của trường tôi. Có lẽ có rất nhiều học sinh bây giờ không thích thậm chí ko dành nhiều sự quan tâm tới môn học này nhưng sau một thời gian học cô Nhung, niềm say mê của học sinh tới những vùng đất mới, với những tấm bản đồ, biểu đồ lại càng ngày càng mãnh liệt, nhưng điều làm học sinh yêu mến và cảm phục cô Nhung hơn đó là tính cách, lòng nhiệt tình, tận tâm, yêu thương chúng tôi vô bờ bến. Chính sự sự yêu nghề, yêu trẻ là động lực lớn giúp cô vượt qua nhiều khó khăn, thử thách còn giúp cô đạt được nhiều kết quả cao, đáng để tôi phải học tập.



Ngay từ khi mới về trường, tôi đã rất ấn tượng với cô giáo có khuôn mặt ưa nhìn, mái tóc cắt ngắn năng động, trẻ trung, dáng người mảnh dẻ, cô thường mặc áo sơ mi với chân váy đúng chất công sở. Tuy giản dị nhưng thật lịch sự và gần

gũi. Ngoài ra, ấn tượng của tôi về cô còn là nụ cười dễ mến, cô cực kỳ dễ thương, và nhất là khi nhìn ngoài không ai có thể đoán được tuổi thật của cô! Tôi đã từng nghe tụi học sinh khóa trước kể lại cô rất gần gũi với học trò. Được dự giờ cô, tôi cảm thấy cô giảng bài rất có hồn cùng với nhiều ví dụ khá là thú vị đã như cuốn hút tôi vào bài cô giảng. Đó là những ấn tượng ban đầu, để rồi từ những ấn tượng này đến ấn tượng khác tôi lại càng hiểu và dành nhiều tình cảm cho cô hơn.

Trong tiết dạy, cô Nhung luôn nhẹ nhàng bảo ban học sinh ân cần, bạn nào chưa hiểu cô luôn sẵn sàng xuống tận nơi giảng giải lại thật kỹ phần nội dung quan trọng, học cô, trước mắt các lứa học trò như hiện ra một bầu trời trong xanh khoáng đạt về các vùng đất hứa, về con người, đất đai mọi miền. Trong giờ học cô còn luôn tạo trò chơi làm cho tiết học vui nhộn và sinh động, giúp học sinh tiếp thu kiến thức dễ dàng hơn, cô luôn thay đổi phương pháp giảng dạy cho học sinh giờ học thú vị nhất. Thêm đó, cô còn là cây pha trò, tấu hài giúp lớp học bớt căng thẳng rất nhiều, tiết học nào của cô, lớp nào cũng rộn vang tràng cười sảng khoái.

Trên lớp cô là một giáo viên nhưng khi kết thúc cô lại là người mẹ thứ hai của đám nhát quỷ nhì ma, luôn lắng nghe luôn thấu hiểu và cho các con học sinh những lời khuyên chân thành, cô luôn mỉm cười nhẹ nhàng phân tích, cô không chỉ là giáo viên, là mẹ, mà còn là nhà tâm lý học. Trong các hoạt động phong trào của lớp tôi, cô luôn là người đồng hành cùng tôi và học sinh để đưa ra những tư vấn thật tuyệt vời, giúp lớp tôi luôn được giải cao. Tôi thực lòng cảm phục tấm lòng và sự nhiệt tình của cô với lớp tôi.

Tôi từng nhớ, có những lần học sinh lớp tôi chưa học bài cũ, cô thường cho chúng tôi chép phạt để mau nhớ, nhưng sau mỗi lần đó, cô lại xót xa nhìn bàn tay phải chúng tôi như vì hình phạt đó, đối với tôi thì đó ko phải hình phạt, đó là cách cô giúp lũ tiểu yêu học bài, ghi nhớ bài và là một cách yêu thương học sinh. Sự nhiệt tình, nhiệt huyết của cô đã truyền cảm hứng vào con người vốn khô khan của tôi. Ở cô, tôi học được sự lạc quan, vui vẻ, tấm lòng vì người khác và quan trọng nhất là phải luôn luôn sống thật với lòng mình, có tấm lòng nhân hậu, hết lòng tận tụy với sự nghiệp trồng người, cô luôn vui vẻ, nhiệt huyết và sáng tạo. Bên cạnh đó, các hoạt động tập thể cũng chẳng lúc nào vắng bóng cô. Cô là động lực cho tôi mạnh dạn, bớt rụt rè hơn ở các hoạt động chung.

Chúng tôi biết được cô có niềm say mê và yêu thích môn Văn-Địa, cô đã trở thành cộng tác viên nhí nhỏ tuổi của báo thiếu niên Hà Nội từ những ngày còn là học sinh trường THCS Kim Sơn, điều này làm tôi vô cùng ngưỡng mộ. Trải qua

bao năm vào nghề, tình yêu và niềm say mê ấy vẫn nguyên vẹn trong cô. Cô tâm sự với tôi rằng muốn có một bài giảng hay đòi hỏi giáo viên phải không ngừng trau dồi vốn sống, không ngừng học hỏi các kỹ năng và kiến thức. Đây là những thành tích đáng để chúng tôi học tập và noi theo trong quãng đường sau này. Khi có những hoạt động tập thể như tổ chức các hoạt động chung của ngành, của Đoàn thanh niên, của Đội, cô Nhung luôn đưa ra những ý tưởng sáng tạo, phong phú và được nhiều thành viên ủng hộ. Có lẽ vì vậy mà những hoạt động chung ấy đều diễn ra rất sôi nổi và thành công rực rỡ. Cô còn là cây văn nghệ của trường, tiết mục nào cũng thấy tiếng hát trong trẻo của cô.

Có thể nói đứng ở vai trò nào cô Nhung cũng vượt qua được khó khăn và dành chiến thắng. Thời gian rồi sẽ qua đi, con người có thể sẽ thay đổi nhưng có một điều không thể thay đổi đó là hình ảnh đẹp của một người giáo viên trẻ, tươi vui, nhiệt huyết vẫn còn ẩn hiện mãi trong tiềm thức của mọi người và của các thế hệ học sinh nơi đây.



Viết về cô Nhung, tôi chợt thấy mình như quay lại lứa tuổi học trò năm nào để rồi từng cảm xúc xưa kia chợt ùa về: Bạn chắc chắn phải có một thời cắp sách đến trường, dù là ở đâu, dù bao lâu thì chắc chắn bạn cũng có những kỷ niệm về trường lớp, thầy cô, bạn bè. Kỷ niệm vui, buồn, hồi ức về thầy cô, bạn bè, trường lớp, đều đáng để nhớ và trân trọng. Có lẽ, khi còn ngồi trên ghế nhà trường không ai trong chúng ta cảm nhận được hết hơi ấm từ bạn bè, từ những lời răn dạy của những tâm hồn trên bục giảng. Một số người trong chúng ta, thấy những lời răn đe, trách móc của thầy cô là thừa và lấy làm khó chịu vì tất cả những điều đó, chỉ muốn nhanh thật nhanh tốt nghiệp để bay xa thật xa những ngày tháng gò bó bên những thầy, cô với bảng đen và phấn trắng. Nhưng thế rồi? Khi đã xa, bạn sẽ cảm thấy như mình đã đánh mất thứ gì đó rất lớn trong đời. Chẳng còn những lời răn đe, chẳng có trách phạt và chẳng thể lớn lên thêm được nữa. Không còn những người hướng dẫn trong đời, chúng ta phải tự học hỏi, tự rút ra kinh nghiệm từ những bài học có thật trong cuộc sống. Và những bài học thực tế của cuộc sống thì không còn khô khan nữa, nó sinh động, nó nóng hổi và chúng ta không có nhiều cơ hội để làm sai, vì khi làm sai chúng ta phải trả giá chứ không đơn giản là lời răn đe ngọt ngào vô hại. Đến khi đó bạn mới hỏi: "Còn ai nhớ, ai quên con đò xưa...?" Lúc đó phải chăng là muộn lắm không? hãy quý trọng những năm tháng học trò, hãy cố gắng tận hưởng khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời mình. Có thể bạn không tin tôi, nhưng những thầy giáo, cô giáo đang đứng trên bục giảng kia, họ không chỉ có bảng đen và phấn trắng, họ còn có tình yêu vô bờ dành cho bạn, cho tôi và cho những ai được gọi là học trò. Họ có cái gọi là tâm huyết với mỗi phần tương lai nhỏ bé. Chịu khó cảm nhận đi, chắc chắn bạn sẽ cảm thấy một định hướng cho tương lai của mình từ nơi thầy cô của bạn. Vì từ những bài học và lời răn dạy chúng ta sẽ lớn lên mạnh mẽ, sẽ góp nhặt được nhiều điều cho cuộc sống và những va chạm thực tế trong cuộc đời phía trước. Hãy sống hết mình cho những năm tháng quý báu mà các bạn sẽ có, đang có, và đã có các bạn nhé!...

Thời trung học , trong ngôi trường đơn giản  
Hàng cỏ tươi , khoe sắc màu rực rỡ  
Lũ chúng tôi học hành thì lơ đãng  
Nghĩ đến hàng quà bên cổng sân sau  
Chợt cô đến , tà áo dài xanh biếc  
Như trời xanh , như sóng biển càng xanh  
Ánh mắt cô thật dịu dàng tha thiết



Và nụ cười như tổ nữ trong tranh  
Từ hôm ấy chúng tôi thành chăm chỉ  
Quên trái me chua , quên trái xòai vàng  
Trong sách bài biết bao điều thú vị  
Lòng say sưa như gió lộng mùa sang  
Một năm học là mấy tuần mấy tháng  
Là mấy ngày mấy giờ phút thần tiên  
Cô mãi mãi tỏa hào quang ánh sáng  
Cho học trò thơm ngát tuổi hồn nhiên .

Cuối bài viết này, tôi – trên cương vị là đồng nghiệp, xin kính chúc cô Nhung và quý thầy cô có nhiều sức khỏe, hạnh phúc và gặt hái nhiều đóa hoa tươi thắm trong sự nghiệp của mình.

Người viết

Bùi Bích Phương